

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 767²

Κυριακὴ Ε' Νηστειῶν (Μάρκ. 10,32-45)
21 Ἀπριλίου 2013 (2001)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Εἶστε ἔτοιμοι γιὰ νὰ πλησιάσετε στὴ θεία κοινωνία;

«Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι...» (Μάρκ. 10,33)

Ἀρχίζω, ἀγαπητοί μου, μ' ἓνα ἐρώτημα πρὸς ὅλους. Τὸ ἐρώτημά μου εἶνε· **εἵμαστε ἐδῶ, βρισκόμαστε ἐδῶ στὴν ἐκκλησία;** Διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σῶμα πρέπει ἐδῶ νὰ βρίσκεται καὶ τὸ πνεῦμα μας. Ἔφυγε ἓνα λεπτό; ἁμαρτήσαμε. Γι' αὐτὸ λέω· Εἵμαστε ἐδῶ; Παρακολουθοῦμε τὴ θεία λειτουργία; Ἀκούσαμε τὰ θεϊκὰ λόγια, ποὺ ραγίζουν πέτρες καὶ καρδιές; Αἰσθανθήκαμε τὸ γεγονός ποὺ περιγράφει σήμερα τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο; Ἡ Ἐκκλησία τίς μέρες αὐτὲς μεταδίδει τὰ πιὸ ὑψηλὰ μηνύματα. Καὶ προανάκρουσμα τῶν μηνυμάτων εἶνε αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε σήμερα· *«Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα...»* (Μάρκ. 10,33).

Τὰ λόγια αὐτά, ποὺ τὰ εἶπε ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητὰς του λίγο πρὸ τοῦ πάθους, τὰ ἀπευθύνει καὶ ἡ Ἐκκλησία σ' ἐμᾶς. Τὴν ἄλλη Κυριακὴ, ποὺ θ' ἀρχίσουν οἱ ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, αὐτὰ ἀκριβῶς θ' ἀκούσουμε σ' ἓνα τροπάριο· *«Ερχόμενος ὁ Κύριος πρὸς τὸ ἐκούσιον πάθος, τοῖς ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ ὁδῷ· Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα...»* (ῥοξ. αἰν. Μ. Δευτ.). Πᾶμε, λέει· ἄς ἀνεβοῦμε στὰ Ἱεροσόλυμα· **ἄς ἀνεβοῦμε νοερῶς - πνευματικῶς.**

Πάντοτε ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶνε προετοιμασμένος, διότι δὲν γνωρίζουμε ποιά ὥρα θὰ μᾶς καλέσῃ ὁ Κύριος κοντά του. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς νὰ προετοιμαζώμαστε κατὰ τίς ἁγίες αὐτὲς ἡμέρες, περισσότερο δὲ διότι **πρόκειται νὰ μεταλάβουμε τὰ ἀχραντα μυστήρια.**

«Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα...». Κάθε φορὰ ποὺ πλησιάζουμε νὰ κοινωνήσουμε, ἀκοῦμε τὴ φωνὴ αὐτὴ τοῦ Κυρίου· Ἐμπρός, **ἀναβαίνομεν ἐπάνω στὰ Ἱεροσόλυμα!**

Ἀλλὰ πόσοι **ἀραγε κοινωνοῦν ἀξίως;** Ὅλο τὸ χρόνο ἁμαρτάνουμε· φοβοῦμαι ὅμως, ἀδελφοί μου, ὅτι τὴν πιὸ μεγάλη ἁμαρτία τὴν κάνουμε ἀκριβῶς τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα, ὅταν πλησιάζουμε τὰ ἅγια τῶν ἁγίων μὲ ἀκά-

θαρτη καρδιά. Φοβοῦμαι, μήπως ἀπὸ τοὺς ἐκατὸ Χριστιανούς δὲν εἶνε οὔτε ἓνας ἄξιος νὰ κοινωνήσῃ. Δὲν ἀρκεῖ ν' ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου καὶ νὰ πάρῃς τὴ θεία κοινωνία· πρέπει καὶ νὰ προετοιμάσῃς τὸν ἑαυτό σου, καὶ ἔτσι νὰ πλησιάσῃς τὰ ἅγια μυστήρια.

Ποιὸς εἶνε ὁ λόγος ποὺ μικροὶ - μεγάλοι ἀσυναίσθητα, τυπικὰ καὶ μηχανικὰ πλησιάζουν τὰ ἀχραντα μυστήρια; Ὁ λόγος εἶνε, ὅτι δὲν καθήσαμε ποτὲ νὰ μελετήσουμε, νὰ ἐξετάσουμε, **τί εἶνε αὐτὸ τὸ μυστήριο, ἡ θεία εὐχαριστία.** Ὑπάρχουν βιβλία σπουδαῖα. Συνιστῶ στὸν καθένα σας, προτοῦ νὰ κοινωνήσῃ, ν' ἀνοίξῃ τὸ Ὁρολόγιό τῆς Ἐκκλησίας ἢ τὴ Σύνοψι ἢ τὸ Συνέκδημο, καὶ νὰ διαβάσῃ τὴν ἀκολουθία ἐκείνη, ποὺ κάθε Χριστιανὸς πρέπει νὰ τὴ διαβάσῃ πρὶν ἀπὸ τὴ θεία μετάληψι.

Τὸ μυστήριο αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριο τῶν μυστηρίων. Ὁ ἄπιστος δὲν βλέπει τίποτε. Ὁ πιστὸς ὅμως ἔχει μάτια πνευματικά· μπαίνει στὴν ἐκκλησία καὶ βλέπει. **Ὁ πιστὸς πιστεύει.**

Πιστεύει πρῶτα - πρῶτα **στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.** Καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε· *«Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον»*, ὅτι ὅποιος τρώει τὸ σῶμα καὶ πίνει τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου ἔχει ζωὴν αἰώνιον (Ἰω. 6,54). Ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητο· *«Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πῖντε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς»*· ὅτι δὲν ἔχει ζωὴ ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν δὲν κοινωνῇ τὸ Χριστό (Ἐ.ἀ. 6,53).

Ὁ πιστὸς στὴν ἐκκλησία, αἰσθάνεται ἓνα ῥίγος πνευματικό. Αἰσθάνεται, ὅτι τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας, τὴν ὥρα ποὺ ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα ὁ ἱερεὺς ἔχει τὸν ἄρτο καὶ τὸν οἶνο καὶ λέει *«Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν...»*, τὴν ὥρα ποὺ ἔχουμε γονατίσει ὅλοι καὶ οἱ ψάλτες ψάλλουν *«Σὲ ὑμνοῦμεν...»*, τὴν ὥρα ἐκείνη **γίνεται θαῦμα, τὸ μεγαλύτερο θαῦμα** στὸν

κόσμο. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο κατέρχεται, καὶ τὸ ψωμί γίνεται σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τὸ κρασί γίνεται αἷμα του, αἷμα ποὺ ἀχνίζει ἐπάνω στὸ φρικτὸ Γολγοθᾶ. Ὡ τί μυστήρια, ἀδελφοί μου! Ὅποιος δὲν πιστεύει, προτιμότερο νὰ μὴ μπαίνει στὴν ἐκκλησία· ἄς κάθεται ἔξω. Μπήκε στὴν ἐκκλησία; πάει πλέον· ὁ ἄνθρωπος δὲν πατάει στὴ γῆ, ἐπάνω στὶς πέτρες· εἶνε ψηλά, σὲ φτεροῦγες ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων· εἶνε ἐπάνω. «*Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα*». Αὐτὰ πιστεύει, καὶ ἔτσι εἶνε.

Οἱ ἄπιστοι ὅμως καὶ οἱ αἵρετικοί, ὁ χιλιαστής ἢ ὁ προτεστάντης, τοὺς ἀκοῦτε καὶ λένε· Μὰ εἶνε δυνατόν, τὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί νὰ γίνονται σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ;... Δὲν τὸ καταλαβαίνω, δὲν τὸ νιώθω... Τί νὰ τοὺς ἀπαντήσουμε;

Δὲν τὸ νιώθεις; Μὰ **εἶνε αὐτὸ τὸ μόνο μυστήριο στὸν κόσμο**; Ὑπάρχουν τόσα ἄλλα. Θέλετε παραδείγματα; Πῶς τὸ κάρβουνο μέσα στὴ γῆ γίνεται διαμάντι; Πῶς τὸ χόρτο γίνεται κρέας στὸ πρόβατο; Πῶς τὸ ψωμί, ποὺ τρῶμε κάθε μέρα, γίνεται κόκκαλα, μῦς, νεῦρα, μυαλό, καρδιά, πνευμόνια, ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου; Πῶς ἀκόμη τὸ αἷμα τῆς μάνας, ποὺ φεύγει ἀπὸ τὴν καρδιά της, γίνεται γάλα καὶ τρέφει τὸ παιδί; Ἄς μᾶς τὰ ἐξηγήσουν πρῶτα αὐτά, καὶ μετὰ νὰ ζητοῦν νὰ τοὺς ἐξηγήσουμε κ' ἐμεῖς πῶς τὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί γίνεται σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας.

Πιστεύουμε λοιπὸν στὸ μυστήριο. Καὶ τὸ μυστήριο αὐτό, ἀδέρφια μου, εἶνε **ἡ πιὸ μεγάλη εὐεργεσία** στὸν ἄνθρωπο. Εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ τὸν ἥλιο ποὺ μᾶς φωτίζει, γιὰ τὸ νερὸ ποὺ πίνουμε, γιὰ τὸ ψωμί ποὺ τρῶμε, γιὰ τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέουμε, γιὰ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς. Ἀλλὰ παραπάνω ἀπ' ὅλα εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ – γιατί; γιατί μᾶς ἀξιώνει, ἐμᾶς τὰ σκουλήκια τῆς γῆς, νὰ κοινωνοῦμε τὸ σῶμα Ἐκείνου ποὺ δὲν τὸν χωροῦν οἱ οὐρανοί. Αὐτὸς χωρεῖ στὴν καρδιά ἐνὸς ἁμαρτωλοῦ. Ὡ χάρις, ὦ εὐλογία, ὦ μεγάλη δωρεά!

Καὶ τώρα σᾶς ἐρωτῶ· Ἀδελφοί, εἶστε ἔτοιμοι γιὰ νὰ πλησιάσετε τὰ ἄχραντα μυστήρια; **Ἐξετάσατε τὸν ἑαυτὸ σας**, μήπως τυχὸν ἔχετε κάποιο κρύφιο ἁμάρτημα, ποὺ σᾶς κεντάει σὰν σκορπιὸς καὶ μέχρι τώρα δὲν τὸ ἐξομολογηθήκατε στὸν πνευματικὸ σας πατέρα; Μήπως ἔχετε κάνει κάποια ἀδικία καὶ δὲν τὴν ἐπανορθώσατε; Μήπως εἶστε μαλωμένοι, ἔχετε ἔχθρα μὲ κάποιον, καὶ δὲν προσπαθή-

σατε ἀκόμη νὰ συμφιλιωθῆτε; Ἐξετάσατε ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα. Καὶ ἂν ἡ συνειδησί σας εἶνε καθαρὴ, τότε μπορεῖτε νὰ πλησιάσετε. Διαφορετικά, ὄχι.

Λένε μερικοί· Νά, τώρα ποὺ εἶνε Πάσχα νὰ κοινωνήσουμε... Ρώτησαν καὶ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο· **–Κάθε πότε νὰ κοινωνοῦμε;** Καὶ εἶπε τὴν πιὸ σοφὴ κουβέντα· **–Εἶσαι ἔτοιμος, ἔχεις καθαρὴ τὴν καρδιά;** κοινωνῶνα κάθε μέρα! δὲν εἶσαι ἔτοιμος; οὔτε τὸ Πάσχα! Γιατὶ τὸ Πάσχα κοινωνήσε κι ὁ Ἰούδας καὶ κατεκρίθη. Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς λέμε·

Χριστιανοί, ποὺ σκοπεύετε τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες νὰ κοινωνήσετε τὰ ἄχραντα μυστήρια, προσέξτε. **Εἶσαι ἔτοιμος; πλησίασε· δὲν εἶσαι ἔτοιμος; μακριά!...** Μακριά, γιατί ἡ θεία κοινωνία εἶνε φωτιά! Εἶσαι ἄχυρο, ἁμαρτωλὸς ἀμετανόητος; ἡ θεία κοινωνία θὰ σὲ κάψει· ἂν εἶσαι ὅμως χρυσάφι, τότε ὅσες φορὲς νὰ μπῆς μέσα στὴ φωτιὰ τῆς θείας κοινωνίας, θὰ βγῆς πιὸ λαμπρός, πιὸ ἅγιος.

Αὐτὰ διδάσκει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. Καὶ σήμερα μᾶς φωνάζει· «*Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα...*».

Εὔχομαι, ἀδέρφια μου, μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, κανέναν νὰ μὴν πλησιάσῃ σὰν τὸν Ἰούδα. Προτιμότερο νὰ μείνῃ μακριὰ ἀπὸ τὴ θεία κοινωνία. Τὸ σωστὸ εἶνε, νὰ πάη νὰ βρῆ ἓνα σεβάσιμο ἱερέα, ἓνα γέροντα ἐξομολόγο, ἓνα πνευματικὸ μὲ ἄσπρα μαλλιά, νὰ γονατίσῃ μπροστά του, **νὰ πῆ τ' ἁμαρτήματά του**, νὰ ζητήσῃ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, **νὰ κἀνῃ τὸν κανόνα του** ἓνα χρόνο καὶ δύο καὶ τρία χρόνια, καὶ μετὰ νὰ κοινωνήσῃ τὰ ἄχραντα μυστήρια.

Γιὰ διαβάσατε τὸ συναξάρι σήμερα τῆς **ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας**. Κοινωνήσε ἀμέσως μετὰ τὴ μετάνοιά της; Ὁχι. Πέρασε τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ πῆγε στὴν ἔρημο. Πόσα χρόνια ἔκανε κανόνα, γιὰ πέστε μου; 47 χρόνια ἔκανε κανόνα! καὶ μετὰ κοινωνήσε. Καὶ ἀπέθανε «τὴν ἡμέραν ποὺ ἐκοινωνήσε τῶν ἀχράντων μυστηρίων».

Ὡ Θεέ μου ὦ Θεέ μου! Ἄς ἀξιοθοῦμε κ' ἐμεῖς ἔτσι! Δὲν θέλω χρήματα, δὲν θέλω παλάτια, δὲν θέλω θησαυρούς, δὲν θέλω σοφία, δὲν θέλω τίποτα· θέλω, νὰ μ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς κ' ἐμένα κ' ἐσᾶς νὰ ἔχουμε τὸ τέλος της. **Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ φεύγουμε** ἀπὸ τὸ μάταιο τοῦτο κόσμο, νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ κοινωνήσουμε κ' ἐμεῖς τῶν ἀχράντων μυστηρίων γιὰ τελευταία φορὰ λέγοντας «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**